RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 238.450 van 8 juni 2017
in de zaak A. 220.568/VII-39.821.

In zake : Lieven BRUTSAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Ghysels, Kris Wauters en Jo Rams
kantoor houdend te 1170 Brussel
Terhulpsesteenweg 187
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 oktober 2016, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/0051 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 13 september 2016 in de zaak 1213/0742/A/4/0702.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 10 november 2016 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2017.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jorien Van Belle, die loco advocaten Jan Ghysels, Kris Wauters en Jo Rams verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 13 juni 2013 weigert de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen (hierna: deputatie) een stedenbouwkundige vergunning “voor de regularisatie van een dubbelzijdige, verlichte reclamezuil en twee enkelzijdige lichtkasten” te verlenen aan verzoeker.

3.2. Het bestreden arrest verwerpt de vordering van verzoeker tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 13 juni 2013.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van verzoeker

4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek, de artikelen 1984 en 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek en artikel 4.2.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO):

> "Doordat de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de bestreden beslissing oordeelt dat het indienen van een administratief beroepschrift bij de deputatie niet vereist dat een schriftelijke volmacht bij het administratief beroepschrift wordt gevoegd wanneer dit beroepschrift wordt opgesteld en ingediend door een persoon die niet beschikt over een mandaat ad litem om op te treden voor een administratief beroepsorgaan.
>
> Terwijl, eerste onderdeel, op grond van artikel 149 van de Grondwet elk vonnis of arrest van een rechtscollege, dus ook van een administratief rechtscollege, met redenen omkleed moet zijn;
>
> Dat voornoemde motiveringsplicht het de Raad van State mogelijk moet maken om haar wettigheidscontrole op rechterlijke uitspraken uit te oefenen;
>
> Dat eiser in cassatie in haar eerste middelonderdeel van het eerste bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen aangevoerd middel stelt dat het beroep bij de deputatie onontvankelijk is omdat het is ingediend door een persoon die niet de vereiste hoedanigheid heeft;
>
> Dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat waarbij de Raad voor Vergunningsbetwistingen concreet antwoordt op voornoemde kritieken van eiser in cassatie;
>
> […]
>
> En terwijl, tweede onderdeel, op grond van het algemeen beginsel van de bewijskracht zoals vervat in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek ('du respect de la foi due aux actes'), een rechter niet mag miskennen datgene wat de opstellers van een akte hebben willen vastleggen; dat de rechter geen uitlegging aan de inhoud van een akte mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen ervan;
>
> Dat op grond van het loutere feit dat architect Roland Decorte in het beroepschrift bij de deputatie aangeeft op te treden als 'vertrouwenspersoon-raadgever-architect', de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet vermag te oordelen dat het duidelijk is dat de heer Decorte op het ogenblik van het instellen van het beroepschrift wettig optreedt namens derden;
>
> Dat aldus de Raad voor Vergunningsbetwistingen de bewijskracht van voornoemd beroepschrift miskent;

En terwijl, derde onderdeel, een persoon die niet over een mandaat ad litem beschikt om namens derden op te treden voor een (administratief) beroepsorgaan, overeenkomstig het gemeen recht, meer bepaald de artikelen 1984 en 1315 BW en het artikel 870 Ger.W., het bestaan, de omvang en de tijdigheid van zijn mandaat dient aan te tonen wanneer hij tot de overlegging van dit mandaat wordt verzocht door de bij het (administratief) beroep betrokken partijen;

Dat de saisine van de deputatie als vergunningverlenende overheid in graad van administratief beroep afhangt van het indienen van een ontvankelijk beroepschrift; dat het voor de deputatie duidelijk moet zijn dat het ingediende beroepschrift op het ogenblik van het indienen ervan toe te schrijven valt aan een in artikel 4.7.21, §2 VCRO bedoeld persoon die handelt binnen de in artikel 4.7.21, §3 VCRO gestelde termijn.

Dat wanneer overeenkomstig artikel 4.7.21, §1 VCRO een beroep wordt opgesteld en ingediend bij de deputatie door een persoon die niet beschikt over een mandaat ad litem om op te treden namens een in artikel 4.7.21, §2 VCRO bedoeld persoon, zonder dat het mandaat om ter zake op te treden op enige wijze wordt bewezen, onmogelijk kan worden uitgemaakt dat het ingediende beroepschrift op ontvankelijke wijze werd ingediend; dat het een zorgvuldig handelende deputatie in dergelijke gevallen betaamt om, met het oog op het onderzoek van de ontvankelijkheid van het bij haar ingediende beroepschrift, na te gaan of de vertegenwoordiger tijdig gemandateerd is door een in artikel 4.7.21, §2 VCRO bedoelde persoon;

Dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen de geciteerde bepalingen miskent door te oordelen dat geen bewijs dient geleverd te worden van het ontvankelijk indienen van een beroepschrift bij de deputatie wanneer dit beroepschrift wordt ingediend door een persoon die niet beschikt over een mandaat ad litem, minstens wanneer het vermeende mandaat uitdrukkelijk en onmiddellijk wordt betwist".

Verzoeker licht toe dat het bestreden arrest geen enkel motief bevat waaruit hij "kon opmaken op welke feitelijke grondslag of rechtsgrond de [RvVb] zich heeft gesteund om te oordelen dat een persoon, die namens een derde belanghebbende een beroep indient, niet moet beschikken over een bijzondere volmacht en daartoe ook het schriftelijk bewijs niet moet voorleggen als de vergunningsaanvrager dit element betwist. […] Bovendien kon de [RvVb] niet oordelen dat de deputatie uit het ingestelde beroepschrift wettig kon afleiden dat architect Decorte een volmacht had. […] Gelet op het feit dat een architect niet over een mandaat ad litem beschikt om een belanghebbende derde te vertegenwoordigen voor een (administratieve) beroepsinstantie, moet hij, wanneer zijn mandaat wordt betwist door de tegenpartij, overeenkomstig de gemeenrechtelijke regels inzake lastgeving, het bestaan en/of de omvang van zijn

mandaat bewijzen […]. Bedoeld bewijs werd echter op geen enkel ogenblik geleverd. Ten onrechte heeft de deputatie geoordeeld dat het ingediende beroepschrift op het ogenblik van het indienen ervan toe te schrijven viel aan een in artikel 4.7.21, § 2 VCRO bedoeld persoon die handelde binnen de in artikel 4.7.21, § 3 VCRO gestelde termijn. Ten onrechte heeft de deputatie […] geoordeeld dat het niet nodig was dat de toenmalige beroepsindiener een bijzondere volmacht moest voorleggen. Ten onrechte heeft de deputatie het beroep ontvankelijk verklaard. Het bestreden arrest gaat voorbij aan de argumentatie van [verzoeker] en besluit ten onrechte dat de deputatie […] terecht het ingediende administratief beroep ontvankelijk heeft verklaard, ondanks het feit dat het bewijs van de ontvankelijkheid van het beroep niet wordt geleverd".

Beoordeling

5. Het middel gaat terug op de verwerping door de RvVb van het eerste onderdeel van het eerste middel van verzoeker waarin wordt aangevoerd dat de deputatie in de voormelde vergunningsbeslissing onzorgvuldig handelde door het administratief beroep van mevrouw De Vos en anderen dat enkel door architect Decorte ondertekend is zonder bewijs van zijn mandaat, ontvankelijk te verklaren.

6. Het bestreden arrest verwerpt dit middelonderdeel met volgende overwegingen:

> "Het administratief beroepsschrift werd ingediend en ondertekend door architect Roland Decorte, die in het beroepsschrift aangeeft op te treden als 'vertrouwenspersoon-raadgever-architect' van mevrouw Lut Devos en de heer Filip Ide.
>
> Uit de vermeldingen in het beroepsschrift is derhalve duidelijk dat de heer Roland Decorte optreedt namens derden en de beroepsindieners derhalve mevrouw Lut Devos en Filip Ide zijn, in wiens naam de heer Decorte administratief beroep aantekent.
>
> Er is aan de Raad geen bepaling bekend die zou verplichten tot het voegen van een schriftelijke volmacht bij een administratief beroepsschrift, laat staan dat die verplichting op straffe van onontvankelijkheid zou zijn voorgeschreven. Het gegeven dat een architect niet beschikt over een mandaat ad litem om op te treden voor een administratief beroepsorgaan, doet aan de vorige vaststelling geen afbreuk".

7. De RvVb zet aldus duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteen waarom het eerste middelonderdeel van verzoeker wordt verworpen.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

8. Door aan te nemen dat het administratief beroepschrift werd ingediend door Roland Decorte namens Lut Devos en Filip Ide, geeft de RvVb geen uitlegging aan deze akte die met de bewoordingen ervan, meer bepaald dat de architect Roland Decorte optreedt als "vertrouwenspersoon-raadgever-architect" van Lut Devos en Filip Ide optreedt, onverenigbaar is.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

9. Uit de gegevens van het dossier waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker in het eerste middel voor de RvVb de schending heeft aangevoerd "van de artikelen 4.7.21, 4.7.23, §1, eerste lid en 4.7.25 VCRO, van artikel 440 Gerechtelijk Wetboek, van artikel 1, §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige en verkavelingsvergunningen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht". Voorts blijkt daaruit dat de stelling van verzoeker die steunt op de schending van de artikelen 1315 en 1984 van het burgerlijk wetboek en van artikel 870 van het gerechtelijk wetboek nieuw is. Verzoeker heeft deze grief niet uiteengezet voor de RvVb. Door dit middelonderdeel niet voor de RvVb aan te voeren, kan verzoeker het niet, voor het eerst, in het cassatieberoep opwerpen.

Het derde middelonderdeel is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Eric Brewaeys**